

Arrest

**nr. 65 382 van 4 augustus 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat I. KEIRSEBILCK en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 mei 2010 en heeft zich op 18 mei 2010 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 29 juni 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 maart 2011.

1.3. Op 15 april 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 18 april 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1994 en dus nog minderjarig te zijn. U verklaart afkomstig te zijn uit het district Mazar-e-Sharif in de provincie Balkh. U bent een Tadjiek van origine en bezit de soennitische geloofsovertuiging. U bent ongeschoold en hield zich bezig met het uitvoeren van klussen als lasser en loodgieter. U woonde bij het gezin van Gul Mohammad, die een vriend van uw vader was. U verklaart dat uw vader (H.) A.(.) J.(.) een Pashtu was en samen met de rest van de familie actief was bij de Hezb-i-Islami van G.(.) H.(.). Tijdens gevechten in het district Shindant van de provincie Herat tussen de Hezb-i-Islami en I.(.) K.(.) van Jamiat-e-Islami kwamen uw oom en enkele andere partijleden om. Ook de zoon van I.(.) K.(.) kwam om het leven samen met twee broers van Ismael Khan. U vader verliet hierop Herat en vluchtte naar Mazar. Toen u geboren werd vreesde uw vader dat I.(.) K.(.) wraak zou willen nemen, daarom vertrouwde hij u toe aan G.(.) M.(.). Later verhuisde u met het gezin van G.(.) M.(.) naar Kabul. U woonde en werkte daar drie jaar. In 1387 (2008 volgens de Gregoriaanse kalender) kwamen uw ouders, broers en zus om het leven tijdens Amerikaanse bombardementen in Herat. Op het moment van de bombardementen was u op weg naar Herat om met uw familie verenigd te worden. Bij uw terugkomst in Kabul gaf G.(.) M.(.) u de sleutels van uw ouderlijk huis en besloot dat u vanaf nu voor uzelf moest zorgen. Hij vertelde u ook dat de vijanden van uw vader waren langs geweest en dat u daarom niet langer bij hem in Kabul kon blijven wonen. U trok naar Mazar-e-Sharif en kwam daar een vriend van uw vader (R.(.)) tegen, die u vertelde dat de stad voor u te onveilig was. Hij nam u mee naar het dorp Asheqan waar u bij commandant D.(.) aan de slag kon als herder. U werkte daar ongeveer twee jaar toen R.(.) terugkwam. Hij vertelde aan de commandant dat de vijanden van uw vader in Kabul en andere plaatsen naar u op zoek waren en u wilden vermoorden. De commandant zei daarop dat hij, voor ze u konden vermoorden, u naar de Taliban ging sturen. U hoorde dit gesprek en besloot Afghanistan te verlaten. U vreesde door de vijanden van uw vader vermoord te worden of anderszins door de Taliban te worden gerekruteerd. U ging terug naar de stad Mazar-e-Sharif en reisde naar Kabul. Via een aantal onbekende plaatsen en landen kwam u op 13 mei 2010 aan in België waar u asiel aanvraag op 18 mei 2010. U was ongeveer twee maanden onderweg.

U legt geen enkel document voor ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u blijkbaar vasthoudt aan uw minderjarigheid en hierover incoherente verklaringen aflegt. Zo verklaart u nu 16 jaar te zijn (CGVS, p. 4). Later verklaart u dat u 16 jaar was toen u ouders in 1387 (2008 volgens de Gregoriaanse kalender) om het leven kwamen (CGVS p. 7). Als u wordt gevraagd of u nu ook nog steeds 16 bent, stelt u dat u het niet weet en dat een vriend van uw vader toen uw taskara heeft gelezen en u vertelde dat u 16 jaar was (CGVS, p. 6-7). Uit het administratieve dossier blijkt echter dat u op datum van 11 juni 2010 met een redelijke wetenschappelijke zekerheid een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar een goede schatting is. Gezien uw beweerde minderjarigheid niet geloofwaardig is kan dan ook worden verwacht dat u over uw asielrelaas duidelijke, coherente en volledige verklaringen kan afleggen.

Uit vrees dat I.(.) K.(.) zijn door uw vaders toedoen omgekomen familieleden zou willen wreken, nam uw vader de drastische beslissing u te laten opvoeden door G.(.) M.(.). U baseert uw vrees volledig op het feit dat u de zoon bent van uw vader. Toch hebt u nooit concrete problemen ondervonden met de vijanden van uw vader (CGVS, p. 19). Bij de vraag of er ooit concrete zaken zijn gebeurd waardoor u denkt dat de vijanden van uw vader u willen vermoorden, haalt u slechts één vage gebeurtenis aan. U ging met G.(.) M.(.) naar de markt om boodschappen te doen. De zoon van G.(.) M.(.) kwam u toen in paniek zoeken, omdat hij dacht dat er iets met u zou zijn gebeurd. Uw reden om zijn paniek te verklaren blijft eveneens vaag: "hij dacht dat er iets aan de hand was, omdat hij op de hoogte was van mijn problemen" (CGVS, p. 17). De vijanden van uw vader zijn ook slechts één maal bij G.(.) M.(.) langs geweest. U was op dat moment op weg naar Herat. U weet dit dus enkel van horen zeggen. U geeft ook geen duidelijke verklaring hoe zij te weten zijn gekomen dat u daar verbleef (CGVS, p.19). Verder is het merkwaardig dat de vrienden van uw vader wel op de hoogte waren van uw verblijf bij G.(.) M.(.), en dat één van hen u regelmatig kwam bezoeken (CGVS, p. 15, 17-18). Uw vader zou hen dat verteld hebben, terwijl hij toch schrik had dat u zou worden gedood en kan worden verwacht dat hij misschien voorzichtig zou zijn met het onthullen van uw verblijfplaats. G.(.) M.(.) vertelde uw verhaal zelfs verder aan M.(.) B.(.), iemand van de Taliban (CGVS, p. 16). Daarnaast is het opvallend dat nadat u wist dat G.(.) M.(.) uw echte vader niet was u de kans niet hebt gegrepen uw echte vader te vragen waarom hij u bij G.(.) M.(.) had achtergelaten. U hebt hem nochtans ontmoet nadat u de waarheid ontdekte. Uw verklaring dat u van 's morgens vroeg tot

's avonds laat werkte is hiervoor geen afdoende uitleg (CGVS, p.18). Er kan worden verwacht dat iemand die ontdekt dat hij niet is opgevoed door zijn eigen vader toch met een aantal vragen zit hierover en elke kans grijpt om zijn echte vader hierover aan te spreken. Vervolgens is het eigenaardig dat u bij uw terugkeer naar Mazar-e-Sharif een vriend van uw vader (R(..)) tegen het lijf liep, die u herkende doordat uw vader hem ooit een foto van u had getoond. Hij stapte op u af en vroeg of u de zoon was van H(..) M(..). U zei onmiddellijk ja (CGVS, p. 14). Hieruit blijkt dat u deze persoon meteen vertrouwde ondanks het feit dat u bijvoorbeeld zijn volledige naam niet kende. Als verklaring hiervoor geeft u aan dat G(..) M(..) u had verteld dat uw vader in Mazar een aantal vrienden had gemaakt (CGVS, p. 16). Van iemand die beweert te vrezen vermoord te worden door de vijanden van zijn vader, kan toch wat meer argwaan worden verwacht ten opzichte van onbekende personen.

Tot slot verklaart u dat u na het gesprek tussen R(..) en commandant D(..) vreesde naar de Taliban gestuurd te worden. Tijdens datzelfde gesprek hoorde u ook dat de vijanden van uw vader u waren komen zoeken in Kabul en op andere plaatsen. Het was dit gesprek dat u toevallig opving dat u deed besluiten Afghanistan te verlaten. Dat de vijanden van uw vader u nog zouden zoeken hebt u hier opnieuw enkel van horen zeggen. Het is trouwens uit uw verklaringen niet duidelijk waarom u precies op dat moment besloot om het land te verlaten. Er waren immers al eerder momenten waardoor u kon besluiten te vluchten, zo had u al eerder vernomen dat de vijanden van uw vader u in Kabul hadden gezocht (CGVS p. 14). Concrete plannen om u naar de Taliban te sturen waren er tijdens uw verblijf in Mazar-e-Sharif evenmin (CGVS p. 15). Het lijkt dan ook weinig aannemelijk dat u juist op dat moment de drastische beslissing zou genomen hebben uw geboorteland te verlaten.

Alle bovenstaande verklaringen ondermijnen in sterke mate de geloofwaardigheid van uw geuite vrees ten opzichte van de vijanden van uw vader. Verder bleken uw verklaringen ook vaag en onlogisch wat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnt. Er dient hierdoor te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh, meer bepaald in het district Mazar-e Sharif, te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. UNHCR wijst erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Balkh een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan. Badakhshan, Thakar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab", dd. 23 augustus 2010 updated 20-01-2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Wel is er een uitbreiding van de

activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan. In de noordelijke provincie Balkh, waarvan u beweert afkomstig te zijn, zijn er in eerste helft van 2010 echter slechts een beperkt aantal aanvallen geweest door AGE (zie hogervermelde SRB p.14 ANSO kaart).

De VN Veiligheidsraad stelde in juni 2010 dat de veiligheidssituatie in het noorden relatief stabiel bleef in vergelijking met de andere regio's in Afghanistan; dit ondanks de verhoogde activiteit van de opstandelingen. Geweld gerelateerd aan criminaliteit is nog steeds de belangrijkste veiligheidszorg. In 2010 is er sprake geweest van geïsoleerde, gecoördineerde activiteiten van opstandelingen. UNAMA stelde medio 2010 wel vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Balkh de districten Char Bulak en Chimtal worden vermeld als districten waar een toenemende mate van veiligheidsincidenten plaatsvonden. Deze beide districten worden als onveilig beschouwd. Verder wordt voor de provincie Balkh een toename van criminaliteit, vooral ontvoeringen en moorden, vastgesteld in de eerste helft van 2010. In de ANSO-rapportering wordt voor het district Mazar-i-Sharif waarvan u verklaart afkomstig te zijn, echter naast de toenemende onveiligheid langs de weg van Mazar-e-Sharif naar Sherberghan verder geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Mazar-i-Sharif in de provincie Balkh.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (vluchtelingenverdrag) "en van het begrip", voert verzoeker, onder verwijzing naar de rechtsleer en het "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees" van UNHCR, aan dat in het licht van de richtlijnen voor de interpretatie van de Vluchtelingenconventie verweerder moet oordelen over het al dan niet bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker. Hij betoogt dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het asielrelaas wel geloofwaardig is maar niettemin dat hij geen vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt, terwijl de kans groot is dat hij zou vermoord worden door de Afghaanse politicus I.K.. Verzoeker vervolgt dat er wel degelijk voldoende concrete aanwijzingen zijn dat hij vreesde voor zijn leven aangezien de bodyguards van I. K. tweemaal naar het huis van G. M. kwamen, hij er na de dood van zijn familie helemaal alleen voor stond zonder de hulp van de autoriteiten te kunnen inroepen en hij weliswaar bescherming vond bij vrienden van zijn vader maar deze hem zouden inlijven bij te Taliban. Verzoeker merkt nog op dat het voor hem moeilijk was een chronologische en gestructureerd relaas te vertellen aangezien hij erg getraumatiseerd is, zoals vastgesteld door Fedasil.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat hij ook recht heeft op subsidiaire bescherming indien zijn overheid niet kan of wil instaan voor zijn veiligheid, hetgeen voor hem het geval is aangezien de Afghaanse overheid geen bescherming kan bieden tegen de entourage van I.K.. Daarnaast wijst verzoeker op het principe van non-refoulement en naar de actuele situatie in Afghanistan die nog steeds zeer ernstig te noemen is.

Aan het verzoekschrift wordt een sociaal verslag van Fedasil toegevoegd, gedateerd 18 juni 2010.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) gezien zijn beweerde minderjarigheid na medisch onderzoek ongeloofwaardig is verwacht kan worden dat hij over

zijn asielrelaas duidelijke, coherente en volledige verklaringen kan afleggen, (ii) hij zijn vrees volledig baseert op het feit dat hij de zoon is van zijn vader, doch hij nooit concrete problemen heeft ondervonden met de vijanden van zijn vader, (iii) het merkwaardig is dat de vrienden van zijn vader op de hoogte waren van zijn verblijf bij G. M. terwijl hij toch schrik had dat verzoeker zou gedood worden zodat kan verwacht worden dat hij misschien voorzichtig zou zijn met het onthullen van verzoekers verblijfplaats (iv) ook G. M. zelf aan iemand van de Taliban zou onthuld hebben dat verzoeker bij hem verbleef, (v) het opvallend is dat verzoeker, nadat hij ontdekte dat G. M. zijn echte vader niet was, hij niet aan zijn eigen vader vroeg waarom hij hem bij G. M. achtergelaten heeft, (vi) het bevreemdend is dat verzoeker, die vreest vermoord te worden door de vijanden van zijn vader, zomaar aan een vreemde persoon toegaf de zoon te zijn van zijn vader, (vii) het weinig aannemelijk is dat hij na het gesprek tussen R. en D. besloot zijn geboorteland te verlaten, en (viii) er actueel voor burgers in het district Mazar-i-Sharif geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zoals uitgebreid toegelicht.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad wijst er voorts op dat de voorgehouden vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, zoals blijkt uit hetgeen volgt, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren.

2.6. In de mate in de bestreden beslissing wordt overwogen dat "gezien uw beweerde minderjarigheid niet geloofwaardig is (...) dan ook (kan) worden verwacht dat u over uw asielrelaas duidelijke, coherente en volledige verklaringen kan afleggen", wijst de Raad erop dat het al dan niet minderjarig zijn op zich geen criterium is voor het afleggen van coherente verklaringen of een duidelijk asielrelaas en bij de beoordeling van de afgelegde verklaringen van de asielzoeker alle elementen mee in overweging

dienen genomen te worden, zoals in casu een sociaal verslag over verzoeker, opgesteld door Fedasil op 18 juni 2010. Niet tegenstaande de traumatische aard van de door verzoeker ervaren gebeurtenissen – welke deze gebeurtenissen ook mogen zijn – en zijn emotionele toestand – zoals werd vastgesteld in het verslag van Fedasil – is de Raad van oordeel dat dit geen afdoende verklaring kan bieden voor de incoherente, ongeloofwaardige en vage verklaringen met betrekking tot de kern van zijn asielrelaas, meer bepaald de plaats waar zijn familie achtereenvolgens woonde, wanneer en waarom hij door zijn vader naar G.M. werd gebracht, de vijanden van zijn vader en verzoekers individuele vrees ten aanzien van deze beweerdde personen, zijn vertrek uit Kabul en verblijf gedurende twee jaar bij een commandant en de uiteindelijke vlucht uit Afghanistan. Deze gebeurtenissen zijn dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoeker bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen, indien deze gebeurtenissen zich in werkelijkheid hebben voorgedaan. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel begin van bewijs indient van zijn identiteit, nationaliteit, en de voorgehouden feiten, in het bijzonder het overlijden van zijn familie, en hij hiervoor geen plausibele verklaring geeft.

De Raad stelt voorts vast dat onder het kopje “Levenslijn” van het sociaal verslag van Fedasil geen sprake is van het onderdeel van het relaas bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker werd opgevoed door een zekere G.M. en hij ervan uitging dat G.M. zijn vader was. Dit gegeven is in het relaas, zoals weergegeven tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal, van essentieel belang vermits zijn vader verzoeker zou hebben toevertrouwd aan G.M. om hem te beschermen tegen I.K. en zijn entourage, de vijanden van verzoekers vader. De vaststelling dat verzoeker bij de sociaal assistente dit belangrijk onderdeel niet vermeldt, en voorhoudt dat G.M. “de vader (is) van zijn werkgever”, ondermijnt in ernstige mate verzoekers relaas waarin wordt gesteld dat hij werd toevertrouwd aan G.M. toen hij klein was teneinde hem te beschermen tegen de vijanden van zijn vader, hij niet wist dat G.M. niet zijn biologische vader was tot hij zijn taskara zag en hij aldus nooit bij zijn biologische vader en moeder zou hebben gewoond. Daarenboven, indien verzoeker diende beschermd te worden voor de vijanden van zijn vader, is het op zijn minst merkwaardig dat de andere kinderen van het gezin gewoon bij de ouders verbleven. Dat verzoeker de oudste zoon zou zijn is geen afdoende verklaring vermits de vijanden van zijn vader, met wie deze laatste een vete had van voor verzoekers geboorte, zich evengoed zouden kunnen vergrijpen aan zijn andere twee broers. Immers, de beweerdde vijanden van zijn vader zouden er vanuit gaan dat zijn broer A. de oudste zoon is, aangezien verzoeker al jaren bij G.M. zou geleefd hebben.

Op p. 7 van het gehoorverslag stelt verzoeker dat zijn vader afkomstig is van Herat, daar vandaan gevlucht was naar Mazar-e Sharif en na de komst van Karzai en de nieuwe regering, terugkeerde naar zijn provincie, dorp Azizabad. Op p. 14 en 15 verhaalt verzoeker dat zijn vader en I.K. verwikkeld waren in gevechten waarbij aan beide kanten slachtoffers vielen, zijn vader naar Mazar-e Sharif vluchtte waarna zijn vijanden hem daar kwamen zoeken, hij naar Kabul vluchtte en er werkte als taxichauffeur (*“ging 's morgens naar zijn werk en om 4 u naar huis omdat hij heel voorzichtig was om niet herkend te worden”*) en toen de nieuwe regering en Karzai kwamen terugkeerde naar zijn dorp om zijn familie te bezoeken, *“niet om te gaan wonen”*. Op geen enkel moment wordt duidelijk gemaakt wanneer en in welke concrete omstandigheden zijn vader verzoeker aan G.M. toevertrouwde. Meer nog, indien verzoeker al die tijd bij G.M. was, en G.M. als zijn vader beschouwde, en hij zijn vader en de rest van de familie niet kende, is het weinig plausibel dat hij op de hoogte is van het feit dat zijn vader in Kabul als taxichauffeur werkte en voor de veiligheid 's morgens vroeg vertrok en om 4 uur terugkeerde. Zo is het ook weinig plausibel dat indien verzoeker de rest van de familie niet kende hij zijn broer(s) en zijn zus in Herat als slachtoffers van de het bombardement zou hebben kunnen identificeren, zoals hij het stelde (gehoor, p. 13). Uit latere verklaringen blijkt dan weer dat de familie van verzoeker wel degelijk in Herat woonde (gehoor, p. 18, *“Hebt u je vader nog gezien sinds u het wist? Ja, hij kwam naar G.M. en zei op een dag: Nu je de waarheid weet kan je meegaan naar Herat”*). Ter terechtzitting wordt aan verzoeker gevraagd een en ander te verklaren, doch de Raad dient daarbij vast te stellen dat verzoeker zijn vaag en warrig relaas deels herhaalt en voorhoudt dat hij geen nadere verklaringen kan geven omdat hij ongetuigd is.

Ook verzoekers relaas waar hij stelt dat hij na het incident van zijn ouders de waarheid wist over het feit dat G.M. niet zijn vader is, raakt kant noch wal (gehoor, p. 17). Immers, verzoeker stelt enerzijds dat de naam van zijn biologische vader op de taskara wordt vermeld (gehoor, p. 16) en anderzijds dat op het ogenblik dat hij wist dat iemand anders zijn vader was de vriend zei dat hij niet moest vragen waarom hij hem aan iemand anders had toevertrouwd omdat zijn vader veel problemen kende (gehoor, p. 8). Verderop stelt verzoeker dan weer dat hij op de hoogte was van het feit dat G.M. niet zijn vader was en dat hij niet de kans heeft gekregen om aan zijn vader te vragen waarom hij werd toevertrouwd aan iemand anders: *“'s morgens vroeg om 6 u moest ik gaan werken tot 8u 's avonds en als ik naar huis*

kwam was ik moe en at ik en viel ik in slaap en de volgende dag hetzelfde". Uit een andere verklaring blijkt dan weer dat verzoeker reeds eerder de hele waarheid zou hebben gekend (gehoor, p. 18). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dan weer "toen ik opgroeide, ben ik er zelf achter gekomen dat iemand anders mijn biologische vader was. Ik heb toen contact opgenomen met mijn echte vader. Hij kwam toen ook regelmatig naar mij."

Dat de bodyguards van I.K. twee keer naar het huis van G.M. kwamen om verzoeker te doden, minstens te ontvoeren, en hieruit blijkt dat verzoeker voldoende concrete aanwijzingen heeft dat hij vreesde voor zijn leven, kan evenmin overtuigen aangezien verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte van bodyguards die hem bij G.M. thuis kwamen opzoeken en hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal evenmin melding maakte van het feit dat "bodyguards" van I. K. hem tweemaal kwamen opzoeken. Bij het Commissariaat-generaal stelde verzoeker dat hem slechts verteld werd dat tijdens zijn verblijf in Herat vijanden van zijn vader bij G. M. waren langs geweest (CGVS, gehoor p. 19). Hoe dan ook, daargelaten of verzoeker nu één of tweemaal het bezoek kreeg van vijanden van zijn vader, verzoekers relaas wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat, verzoekers vader de zeer drastische maatregel zou genomen hebben om zijn zoon te laten opvoeden door een andere man uit veiligheidsoverwegingen, doch wel zo onvoorzichtig en indiscreet zou zijn geweest om zijn vrienden op de hoogte te brengen van verzoekers verblijf bij G. M., en zelfs een foto zou hebben getoond aan een vriend uit Mazar-e Sharif. Dat ook G.M. een talib, M. B. de waarheid over verzoeker vertelde is in de gegeven omstandigheden niet geloofwaardig. Deze ongeloofwaardigheid wordt verder onderstreept door de verzoekers verklaring dat hij zomaar aan een vreemde persoon in Herat toegaf de zoon te zijn van zijn vader, terwijl hij vreesde vermoord te worden.

De Raad besluit dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker opgediste relaas. Dit klemmt des te meer nu een aantal vaststellingen in het gehoorverslag in schril contrast staan met de vaagheid en incoherentie van de essentiële elementen van het asielrelaas, vaagheid en incoherentie die te wijten zou zijn aan zijn emoties en het feit dat hij ongeletterd is, zoals hij het stelt ter terechtzitting. Zo is het opmerkelijk dat verzoeker als analfabeet de 12 maanden van de Afghaanse kalender en de jaargetijden probleemloos opsomt, de aan het district Mazar-e Sharaf grenzende districten moeiteloos opnoemt, en veel en coherente informatie geeft over de stad Mazar-e Sharif, verduidelijkt waar hij zou hebben gewoond en dit toelicht aan de hand van een tekening. Als verzoeker moeiteloos deze informatie kan verschaffen kan van hem ook verwacht worden dat hij op een correcte en een vrij coherente manier zijn asielrelaas moet kunnen vertellen, wat in casu niet het geval is. Wat zijn emotionele toestand betreft wijst de Raad erop dat verzoeker niet aantoonde dat hij in nood is voor professionele hulp, hetgeen ook niet blijkt tijdens de te rechtszitting.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.8. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde gronden dan de elementen van zijn asielrelaas beroept, met name de vrees voor de entourage van I. K.. De Raad merkt echter op dat naar aanleiding van het bovenstaand onderzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker opmerkt dat het nu des te meer duidelijk is dat een Afghaanse asielzoeker ook een beschermingsstatus kan krijgen van de commissaris-generaal ten gevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst en de actuele problematische veiligheidssituatie in Afghanistan wordt bevestigd in een rapport van UNHCR, gaat hij voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing dat nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om aan Afghanen afkomstig uit de provincie Balkh een complementaire vorm van bescherming te bieden en dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie ('*Subject Related Briefing, Afghanistan, Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Takhar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Ser-e Pul, Jowzjan, Faryab*') update 20 januari 2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is en dat in verzoekers regio van afkomst, zijnde het district Mazar- i Sharif in de provincie Balkh, actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van

hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker brengt geen concrete informatie aan die deze informatie van de commissaris-generaal, die gebaseerd is op talrijke objectieve bronnen, ondergraaft, noch toont hij aan dat de commissaris-generaal uit deze informatie de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet loopt.

2.9. Het beginsel van non-refoulement, vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève, houdt een verbod tot uitzetting in dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. De Raad stelt in casu vast dat verzoeker niet als vluchteling erkend is zodat dit artikel niet op hem van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd (RvS 24 mei 2004, nr. 131.649; RvS 28 april 2004, nr. 130.753; RvS 5 maart 2004, nr. 128.896; Beschikking RvS 24 september 2007, 1311).

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier augustus tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS